

Koray Çalışkan

koray.caliskan@radikal.com.tr

Bazıları sevgiye doyar. Kendini göstermek, görünmek, sevilme için uğraşmadan, didinmeden, gerçekten hür yaşar. Annelerinin çok ama çok sevdiği çocuklar böyle olur, Seyfi Teoman gibi ölür. İstedığı gibi, sadelik ve samimiyetle yaşadı. Gündelik hayatın aleladedeliğinde derinliğin dik âlâsını yakaladı. Ta ki sıradan bir otomobil küçük motosikletine çarpana kadar. Havaya fırladı, bir daha düşmedi.

Onu ilk tanıdığımda ‘Tatil Kitabı’ny yeni bitirmişti. Ben akademik bir kitap yazmış, editörü engelleyememiş, karaladığım hikâyelerin makaslanmasını elimden bir şey gelmeden izlemiştim. Bizi biz yapan tek şey hikâyeye anlatma ve dinleme ihtiyacı. Boğazıma bir şeylerin düğümlendiği günlerdi . Bir iki düğümü çözen insanlardan olmuştu. Hikâyeye anlatmayı onunla öğrenmeye başladım.

Herkesin bir şeylerin uzmanı olduğu günlerde, sinemayı bir berberin kâkül kesmeyi tarif etmesi kadar tevazu ve basitlikle anlatmış, dünyanın en önemli işini yaptığını düşünen insanların dünyasında, Anadolu bir âşık vakurluğuyla, “Abartılacak bir şey yok, anlatmayı bilmek yeter” demişti.

Kayserili olduğunu sonra öğrenecektim.

Sinema yapmanın kamerayı, lensi bilmek olduğunu zannettiğim günlerdi. Kâğıt kalem kullanmayı bilmekle roman yazmak arasındaki farkı onunla anladım.

Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi’nde verdiği yönetmenlik derslerinde onu dinleyenlerin arasına karıştım. Sinema konuştuk, sinema yaptık. Sonra aynı ofiste, aynı kurgu odasında, aynı çatı altında çalıştık.

Yoğun bakımda yatarken bir e-posta attım, beraber yapacağımız yeni bir film hakkında. Kazadan hemen önce bir mesaj attı. Emin’in filmi hakkında.

Hızlı konuşurdu. Bir şey söylemeden kısaca düşünür, sonra insana “Bu adam bunları bütün gece hazırlayıp da mı anlatıyor” diye düşündürdü. Çok karışık bir meseleyi, bir benzetme, iki cümleyle açıklayıverirdi. Dinlerken dikkati dağınık, ilgisiz gibi görünürdü. Tam “Yahu bu adam beni dinlemiyor galiba” diye düşünmeye başlamışken, gözlerini kısıp, ağzını çocuk gibi yamultup gülümserdi. Dünyaları dinlediğine vererek. Duyardı.

Boğaziçi’nde okudu. Önünde çok yol vardı. En zorunu seçti. Düşlerinin peşinden gitti. O çok zor girilen bölümü tak diye bıraktı. Lodz Sinema Okulu’na başladı. Sinema dilini öğrenmek için yeni bir dil öğrenen ender insanlardandı. Sonra döndü, iktisadı bitirdi, ama sinema onun için bitmedi. Yakın dostları Yamaç Okur, Enis Köstepen ve Nadir Operli ile kurdukları Bulut Film’le Türkiye sinemasında önemli bir yol açtı. Sakin, olgun ve masum.

Kimseyi yalnız bırakmazdı. Sette kendi filmini çekerken bile benim gibi sinemaya yeni başlayanların kurgularını toplardı. Dostları da onu yalnız bırakmadı. Üç hafta boyunca hastanede, iki gün önce Boğaziçi’nde, dün Kayseri’de. Hayatım gençlerle geçiyor. Bazen çok hareketli oluyorlar. Bazıları heryere hızlıca varmak istiyor. Fikrimi soranlara biraz durmalarını öneriyorum. Hep hareket edince bir yere varılmıyor. Durmadan düşünmüyor.

O durmadan düşledi. Mucizelere inandı. Sinemayı mümkün kılan mucizeler bir tek son günlerinde arkadaşımıza uğramadı.

Bu cümleleri camiden yazıyorum. Eski bir tabutun içindeki pırıl pırıl arkadaşına bakarak. Başında sevgili eşi Ayşegül’ü. Üzerinde babası Nuri Amca’nın ceketini.

Nur içinde yat Seyfi.

